

forstaaes; det hedder paa den ene Side, at de skulle være Indvaanere i Staden, men paa den anden Side lægges Accenten i Slutningen paa deres Ophold der, og Spørgsmaalet bliver da, om det udfordres, at de Paagjældende skulle have fast Ophold eller, som det med et fremmed Ord hedder, Domicil i Kjøbenhavn, eller om det er tilstrækkeligt, at de, uden at tage fast Bopæl her, opholde sig i kortere eller længere Tid i Kjøbenhavn? Efter Bencævnelsen Indvaanere skulde man troe, at Vedkommende skal have fast Bopæl her; er det Tilfældet, troer jeg det vil være rigtigst at udtrykke det noget bestemtere, men selv om det er Meningen, at Indkomstskatten kun skal ramme de Personer, der ikke til Stabighed boe i Kjøbenhavn, naar de have en fast Bopæl her, hvor de boe endeel af Aaret, troer jeg ikke Paragraphen er rigtig, forsaavidt den ikke stemmer med de almindelige Regler for de communale Beslætningsforhold. Det er nemlig ganske sikkert, at hidtil er Formue- og Leilighedsstatten udenfor Kjøbenhavn bleven opfattet saaledes, at en Mand kun kan sættes i Formue- og Leilighedsstat paa eet Sted, nemlig paa det, der maa ansees for hans egentlige Hovedopholdssted.

Et andet væsentligt Spørgsmaal er, hvoraf Indkomstskatten skal beregnes. Den ærede Rigsdagsmand, jeg før nævne (Schovelin), har i den Henseende gjort opmærksom paa, at der vel kunde opkastes Tvivl om, hvorvidt det var rigtigst at stille Arv eller Forstud paa Arv paa den særegne Maade, som er steet i § 7; jeg maa imidlertid tilstaae, at jeg ikke kan være enig med ham, naar han mener, at Arv eller Forstud paa Arv uden videre skal indbefattes under den Indtægt, hvoraf der skal svares Indkomstskat. Jeg antager nemlig, at det er Meningen med denne Lov, ikke at ramme Capitalen, da det ikke er en Formuestat eller en Skat eengang for alle, men derimod at ramme, hvad der kan ansees som aarlig Indtægt, men i saa Tilfælde forekommer det mig klart, at det ikke er stemmende med Grundtanke i Loven at beskaffe saadanne Formueerhvervelser, der maae henføres til Forøgelse af Capitalformuen og ikke kunne antages at medgaae eller at anvendes til Bestribelse af de

aarlige Udgifter. Det vilde da ogsaa kunne føre til ubillige og urimelige Resultater, dersom man vilde beskaffe Arv eller Forstud paa Arv efter de samme Regler, som gjælde for Indkomstskattens Ansættelse. Men, hvad man end vil bestemme om Arv eller Forstud paa Arv, saa forekommer det mig at være aabenbart, at der ikke er Grund til at gjøre en saadan Afstillelse, som det synes, at der efter Lovudkastets § 7 er gjort imellem Capitalformuens Forøgelse ved Arv og dens Forøgelse paa anden Maade, navnlig ved Gaver eller ved hænderlige Begivenheder. Naar det nemlig hedder i § 7, at Indkomstskat skal svares af Indtægter, som anvendes til Formuens Forøgelse, og der kun undtages Arv eller Forstud paa Arv, og det fremdeles i § 8 under c hedder, at Indkomstskatten ogsaa skal beregnes af Gaver, maa man antage, at den Formueforøgelse, der stæer f. Ex. ved meget betydelige Gaver i levende Live, saasom 10, 20, 30,000 Rd., skal gaae ind under Indkomstskatten. Jeg troer ikke, at det er rigtigst eller stemmende med Grundtanke i Lovudkastet, men det er, som sagt, i ethvert Tilfælde inconsequent, naar man vil undtage Gaver. Jeg skal her ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at det ikke er uden Grund, naar Magistraten har gjort opmærksom paa, at der kan være Tilfælde, hvor det er vanskeligt at træffe en bestemt Grændse mellem Forstud paa Arv og Gaver.

Endnu skal jeg blot tilføje, at jeg for mit Vedkommende anseer det for rigtigst at bibeholde Næringsstatten, uden at jeg derfor vil mistjende, at der kan være meget Begrundet i, hvad navnlig den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Rahser) udviklede om, at den Maade, hvorpaa den nu foreslaaes converteret til en Classestat, er temmelig vilkaarlig og ikke ganske begrundet i Forholdene; men jeg skal ikke udtale mig nærmere herom, da jeg visselig ikke formaaer at gjøre det saa klart og træffende, som det stete igaar. Kun nogle faa Ord være det mig til Slutning tilladt at anføre om § 9. Det er allerede bemærket, at det kan forvolde de deri omtalte Selskabers Bestyrelser meget Besvær, naar de skulle være pligtige til at meddele de omhandlede Oplysninger, som forlanges af dem.